

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1247935/4

בבית הדין הרבני האזורי רחובות

לפני כבוד הדיינים:

הרב יהודה שחור - אב"ד, הרב יאיר לרנר, הרב ירון נבון

התובעת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד אביבה רוזנצוויג מקמל)

נגד

הנתבע: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד גד שהרבני)

הנדון: פשרה בחיוב כתובה ובטענות רכוש בהעדר ראיות

פסק דין

כפני ביה"ד תביעת האשה לכתובתה.

רקע-עובדתי

הצדדים התחתנו כדמו"י בתאריך 9.2018.

לאשה אלו נישואין שניים ולאיש אלו נישואים שלישיים. לצדדים אין ילדים משותפים. לאשה 2 ילדים - בגירים מנישואיה הקודמים, לאיש 5 ילדים מנישואיו הראשונים. מנישואיו השניים אין לו ילדים.

הצדדים פרודים זמ"ז מתאריך אוקטובר 2019.

בתאריך 11.10.20 הגיש הבעל תביעת גירושין לביה"ד הרבני.

בתאריך 19.10.20 התקיים דיון, אליו הופיעו הצדדים וב"כ, ואלו עיקרי טענותיהם:

הבעל: "יחסי אישות היו רק בשלשה חודשים ראשונים, אחר זה לא היה שום דבר... היא ישנה בסלון, אני בחדר שינה,

האשה: היינו ביחד שנה לערך... בוודאי שהיה יחסי אישות כל השנה הזו... למעט החודש האחרון...

ב"כ הבעל: מאוקטובר 2019 עד היום הם כבר שנה לא חיים ביחד... אין לנו שום דבר משותף, לא רכוש, לא כלום, בוא נפרד...

הבעל: אני משתכר 8 אלף ש"ח נטו,

ב"כ הבעל: היו חשבונות נפרדים לחלוטין, חודש אחרי שהוא סולק מהבית 14.10.19, היא הגישה תלונת סרק במשטרה...

ב"כ האשה: הבעל לא מספר לביה"ד שהם היו שנתיים קודם לנישואין ביחד, הוא הציעה לה נישואין מיוזמתו... היא לא סילקה אותו... והוא הגיע לבית וחיבל בחוטים ובכבלים...

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

הבעל: לא רוצה לנסות יעוץ נוסף...

ביה"ד: האם שנתיים קודם הנישואין חייתם ביחד?

הבעל: אני הכרתי אותה והיא הייתה אשה מאד מופנמת, היו לה כעסים מאד גדולים, הכרתי אותה ברשת חברתית, היינו בטיפול זוגי אחד... אני לא רוצה ללכת ליעוץ זוגי...

האשה: הוא זרק לי דברים מהבית, אפילו את האוכל שהכנתי לשבת ולחג, הוא זרק לי את כל הנעלים לפח... את כל ההלבשה התחתונה... זרק כל מיני תכשיטים שלי... היו 3 פגישות אצל הרב... הבעיה שיש פה אלימות... כלכלית, נזק לרכוש, הוא ניתק לי את החשמל בבית בסלון, אני תמיד רציתי שלום בית...

ב"כ האשה: אם יהיה טיפול זוגי והוא ישתנה אז אין בעיה,

ביה"ד לבעל: האם אתה רואה ניסיון לחשוב על יעוץ?

הבעל: שלילי ביותר, שום דבר,

האשה: לאור כל האלימות ברור שאי אפשר להמשיך כך...

ב"כ האשה: אם היא הולכת להתגרש הכתובה שלה היא 52,000 ש"ח... ויש את הנזקים... יש 8,400 ש"ח שזה הנזקים, החוטים, הבגדים...

הבעל: לא זרקתי... נעלם לבד, היא איבדה חלק מזה...

ב"כ הבעל: הגשנו פה תביעה על 35,000... על כל הפרטים שנשארו בדירה...

בעקבות הדיון החליט ביה"ד בנושא התביעה למזונות האשה כי: "בהתחשב בהכנסות האשה, ביה"ד לא מחייב את הבעל בהשלמת מזונות אשה".

בינתיים, הגישה האשה ביום 29.10.20 תביעת כתובה.

נקבע דיון חקירות שהתקיים בתאריך 35.5.21, במהלכו נחקרה האשה:

ב"כ הבעל: איפה רשימת הנזקים שמגיעה ל 8,400 ש"ח?

האשה: זרק לי את כל ההלבשה התחתונה, את כל זוגות הנעלים, כלי בית, חלק ממוצרי החשמל כגון חלקים של מיקסר... הוא חיבל לי בחשמל, הייתי צריכה להביא חשמלאי... לזרוק לי 70 זוגות נעלים,

ב"כ הבעל: ...למה עד היום לא הגשת תביעת גירושין?

האשה: ...תמיד קיוויתי שהעניינים יסתדרו, הוא סירב בתוקף לשלום בית. הגשתי תלונה במשטרה חודש אחרי שהוא עזב את הבית, והמשיך להזיק לי לרכוש...

ב"כ הבעל: את ראית אותו חותך את הכבל?

האשה: לא ראיתי, וכל הדברים שעשה לי היה בזמן שלא הייתי בבית,

במהלך הדיון האשה הכחישה שהיא ישנה בסלון והבעל ישן בחדר, הכחישה שלא קיימו יחסי אישות, וכן הכחישה שהיא סרבה לקיים יחסי אישות.

במהלך הדיון האשה טענה שהם לא חתמו על הסכם ממון.

עוד טענה האשה: "אני הבאתי הכול (ציוד לבית) חוץ מהסלון ושולחן סלון".

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

במהלך הדיון הצדדים מסכימים להיכנס למו"מ, שנכשל.

הצדדים התגרשו בהסכמתם בתאריך 7.7.21.

לאחר הגירושין המשיכה חקירת האשה בדיון ביום 1.11.21:

ב"כ הבעל: ב 24.10 שהוא בעצם סולק מהבית,

האשה: הוא לא סולק הוא עזב,...

ב"כ הבעל: מה עשית עם כל הפריטים האישים שלו שהיו בדירה?

האשה: הוא לקח את הכול, קודם שעזב, לא השאיר שום דבר...

האיש נחקר בדיון שהתקיים בתאריך 13.1.22:

האיש: יצאתי שנתיים לפני החתונה, בשנתיים האלה היו בהם הרבה מאד עליות וירידות בתחום האישי, המטרה שלה הייתה כנראה להתעניין בכסף שיש לי... היא הייתה עושה הרבה "ברוגז" בינינו, זה גיליתי מהתחלה, אבל אני הרגשתי שיש פה משהו מוזר... הרגשתי שיש פה משהו לא בסדר...

ב"כ האשה: למה התחתנת איתה בכל זאת?

האיש: ...מכיון שהיה לחץ של האשה עלי להתחתן, ...אחרי שנתיים אני הלכתי והצעתי לה נישואין במסעדה, הפתעתי אותה,

ב"כ האשה: זאת אומרת אתה למעשה אומר שאתה הצעת לה הצעת נישואין בהפתעה, היא לא ידעה מזה,

האיש: ברור, איזה שאלה,

הבעל: אחרי חודש (שגר בנפרד) היא הגישה תלונה במשטרה, ולאחר מכן ניגשתי לטיפול אצל פסיכיאטר... ויש לי את הכדורים... והשתמשתי בדבר הזה קרוב לשנה...

ביה"ד: אתה יודע מה קרה עם התלונה במשטרה?

הבעל: שום דבר, היא נסגרה... בשבוע היא לא בישלה, בשבתות הייתה מבשלת, בהתחלה בשלשה חודשים הראשונים... כחצי שנה אחרונה לא היה יחסי אישות, האשה לא הלכה למקווה, אני ישנתי בחדר השינה, והיא ישנה בסלון, היא לא רצתה לקיים יחסי אישות,

ב"כ האשה: בכתב ההגנה מטעמך... אתה רושם... שיחסי אישות היו רק לאחר תחנונים ופעם בשבוע...

הבעל: בזמן שעזבתי את הבית... חלק מהציוד נעלם לי... שני שעונים... שני מעילים... בשווי של 30,000 ש"ח בקירוב...

ב"כ האשה: מצרפת את המכתב של הרב.... שכתב: "האשה פנתה אלי מיוזמתה להשכין שלום בית עם בעלה... זימנתי את הזוג... ציין בפני... שהיא אשת חיל וחלומו של כל גבר... לצערי המפגשים הופסקו, והבעל לא היה מוכן להמשיך את ההדרכה והיעוץ..."

הבעל: הוא דיבר אמת, אבל זה לא נכון מה שכתוב פה, ואני לא מקבל את זה,

לאחר הדיון הוגש תצהיר של הרב.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לאחר מכן הודיעה ב"כ האיש שהם מוותרים על חקירת הרב שכתב את התצהיר מהסיבה כי הרב מקורב מאד לאשה.

הוגשו סיכומים מטעם הצדדים.

עיקרי טענות האיש:

הצדדים הכירו כשנתיים לפני הנישואין שאז גילה האיש כי בת זוגו אוהבת להתווכח, ...אינה מנהלת שיחות... "ברוגז" היו ספקות לגבי החתונה... האשה לחצה עליו, לאחר החתונה יחסי אישות היו לפרקים... ואף 7 חודשיים ישנו בנפרד... האשה לא הייתה מבצעת את עבודות הבית... בישולים, נקיון, האשה הינה אשה מורדת... הבעל זכאי ל-35,000 ש"ח אותם חייבת האשה לבעל, (חלק ריהוט שנקנה מכספי החתונה, וחלק פריטים שהועלמו על ידי האשה). האשה היא זרקה את הבעל מהבית. הבעל נפגע נפשית.

עיקרי טענות האשה:

הבעל עזב את הבית. יש תצהיר של הרב... האשה פנתה מיוזמתה להשכין שלום בית והאיש לא היה מעוניין... האיש אמר שארגן בהפתעה הצעת נישואין. האיש ויתר על זכותו לחקור את הרב. כשהייתה האשה בעבודה, האיש היה מעלים חפצים מהבית, מחבל בחשמל הבית וגורם לנזקים. האשה דורשת סך של 8,200 ש"ח עבור הנזקים, 52,000 ש"ח כתובה ותוספת כתובה, ופיצוי בגין שקרי הבעל והתנהגותו הבעל בסך 180,000 ש"ח.

ראשי - פרקים

- א. מחלוקת ראשונים בספק מי נחשב מוחזק בכתובה. נפסק להלכה בספק במציאות (בעובדות שהתרחשו) כי האשה היא מוחזקת בכתובה.
- ב. תמיהות בטענות הבעל. תצהיר של הרב המאמת טענות האשה.
- ג. טענות הדדיות בדבר נזקים שנגרמו להם מהצד שכנגד, והיעדר הוכחות.
- ד. סיכום ומסקנה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ראשי-פרקים – בהרחבה

א. מחלוקת ראשונים בספק מי נחשב מוחזק בכתובה.

כלל גדול בדין "המוציא מחברו עליו הראיה".

ולגבי חיוב כתובה, במקרה שיש ספק האם מגיע לאשה את כתובתה או לא, האם האשה נחשבת מוחזקת בכתובה ועל הבעל להביא ראיה שדמי הכתובה לא מגיע לאשה (כגון מורדת, זינתה, וכו') או שהבעל מקרי מוחזק בכתובה ועל האשה להביא ראיה שמגיע לה דמי הכתובה.

דהנה המרדכי ביבמות (פרק הבא על יבמתו אות נ"ב) כתב שאשה היא נקראת מוחזקת בכתובה. בנדון עליו מדבר המרדכי מדובר בבני זוג שלא הביאו ילדים לעולם, ויש שם ספק מי מהבני זוג אשם בכך, ופסק המרדכי שמספק האשה נקראת מוחזקת בכתובה. כך פסק המרדכי גם בקידושין (אות נ"ב), וכתב שם: "ועוד דמספק לא תפסיד כתובה דקיי"ל כבית שמאי דאמרינן שטר העומד להיגבות כגבוי". וכן פסק בהלכות נידה (דף א' טור ב') לגבי "רואה דם מחמת תשמיש".

כשיטת המרדכי פסק הרא"ש (בבא בתרא פרק ט' סוף סימן ג'), וכך פוסק הב"ח באבן העזר (סימן ט') ומסיק שם שאשה נחשבת למוחזקת בכתובתה ואינה מפסידה אותה במקרה של ספק, וכך כתב בשו"ת מהרש"ם (חלק ג' סימן שנ"ג).

מאידך גיסא, מצינו בשיטת "הבית שמואל" (אבן העזר סימן ט' ס"ק ד') שפסק לא כך, ותמה על דברי המרדכי שהרי הסוברים "שטר העומד להיגבות כגבוי דמי" הם בית שמאי, ואילו אנן פוסקים הלכה כבית הלל.

וכן כתב בשו"ת מהרי"ט (חלק א' סי' קי"ט) דכיון שאנו פוסקים כבית הלל ולא כדברי בית שמאי ששטר העומד להיגבות לאו כגבוי דמי, שכתב שם:

"ודבר פשוט הוא דמאחר דקיי"ל כבית הלל בפרק ארוסה דשטר העומד להיגבות לאו כגבוי דמי, כדתנן מתו בעליהם עד שלא שתו, בית הלל אומרים לא שותות ולא נוטלות כתובה, דמספיקא לא גביא, אף כאן מספיקא לא גביא..."

והנה מצינו שמחלוקת זו היא אף מחלוקת "הבית שמואל" ו"הבית מאיר", שהרי פסק הרמ"א (אבן העזר סי' קנ"ד סעיף א') שאשה שידעה את המומים של הבעל קודם שנשאת, לא יכולה לכוף את בעלה לגרשה כי אנו אומרים "דסברא וקיבלה".

וכתב שם ה"בית שמואל" (ס"ק ב') שאפילו לדברי הרמ"א הנ"ל דסובר שאין כופין אותו להוציאה דסברה וקיבלה, מכל מקום אם אינה רוצה לדור עימו רשאית, ולא תחשב כמורדת בבעלה, ולא הפסידה כתובתה, כיון שיכולה להגיד "קים לי" כהני פוסקים שאני יכולה לומר ולטעון "סבורה הייתי שאוכל לקבל...".

אם כך לפי דברי הב"ש שאשה נחשבת מוחזקת בכתובתה ולכן היא יכולה לטעון "קים לי" ואז אינה נחשבת כמורדת ומקבלת את כתובתה.

ה"בית מאיר" (שם ס"א) תמה על דברי הב"ש וכתב שהרי הבעל הוא המוחזק ואם כך הוא יכול להגיד "קים לי" ולא האשה, נמצא שהבית מאיר סובר שהבעל הוא המוחזק ולא האשה.

ומצינו בפד"ר (כרך ג' עמ' 162) להגאונים הדיינים, י. מ. בן מנחם, י. הדס, ב. זולטי וז"ל: שכתבו וז"ל:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

" אמנם כתב בספר "נתיבות המשפט" על רבנו ירוחם ספר מישרים נתיב כ"ג גבי פלוגתא דרבוותא אם הבעל יכול לכפותה לגור עימו במקומו, אם הבעל שהוא המוחזק יכול לומר קים לי ולא יפרע לה כתובתה וז"ל:

"ואיפשר עוד שאפילו לא תפסה, מכל מקום כיון שהכתובה שחייב לה הוא ודאי, והפסד הכתובה הוא ספק, אין ספק מוציא מידי ודאי, וזה מקצוע גדול הוא וצריך לפנים."

וכן נראה דעת הבית שמואל בסימן קנ"ד ס"ק ב', שכתב בפלוגתא דרבוותא במומין גדולים שידעה בהם, אם היא יכולה לומר סבורה הייתי שאני יכולה לקבל, עכשיו אני יכולה לקבל, שאפילו לרמ"א שפסק אין כופין להוציא, מכל מקום אין דינה כמורדת, אם אין רצונה לדור עימו, ויכולה לומר קים לי כהני פוסקים, ועין בבית מאיר שם שתמה דהלוא במורדת דינה לפחות מכתובתה, והבעל הוא המוחזק בממון.

אכן דעת הב"ש הוא כמו שכתב הנתיבות המשפט הנ"ל, כיון שהכתובה שחייב לה הוא ודאי, והפסד הכתובה הוא ספק, אין ספק מוציא מידי ודאי, ועיין בכנה"ג "כללי קים לי" אות מ"ו, ובברכי יוסף חו"מ סימן י"ב סעיף ט"ו.

וגם לדעת הבית מאיר יתכן לומר שרק בספיקא דדינא אין להוציא מהבעל הכתובה שהוא מוחזק, כיון שהוא טוען טענת ודאי "קים לי" כדעת הפוסקים שדינה כמורדת והפסידה כתובתה,

אבל בספק בקביעת העובדא (ספק במציאות של העובדות) אם היא מורדת או לא, בזה גם הבית מאיר מודה שמספק היא לא הפסידה כתובתה, שהרי אין בפנינו טענת ודאי שהיא מורדת, והרי זה כאומר הלוייתי ואיני יודע אם פרעתך, שהדין שחייב לשלם, ועיין בשו"ת המהרי"ט ח"א ס' קי"ט,

וכן משמע מדברי שו"ת הרדב"ז (חלק א' ס' שס"ד) שכתב...

וכך כתב בספר "עיונים במשפט" (חלק ג' סי' נ"ו עמ' תל"ד) מאת הגאון הרב חיים שלמה שאנן זצ"ל אב"ד תל אביב-נתניה-אריאל, וכך הביא גם בספר עזר משפט להגאון הרב אליעזר גולדשמידט אב"ד בית הדין הגדול לערעורים בירושלים זצ"ל, שכתב:

"יוצא לדעות החמדת שלמה והחזון איש, כי בכל מקום אשר ספק הוא אם מפסידה כתובתה מדין מורדת אם לאו, אין היא מפסידתה ומוציאה מהבעל, אף על פי שהוא המוחזק, כי אין ספק פטור מכוח תקנה או מכוח קנס, מפקיע חיוב ודאי הבא מכוח הדין, ועיין בשו"ע אבן העזר סימן קי"ח סעיף ו', ובבית שמואל שם ס"ק ה',

ועיין בתשובות הרידב"ז הנ"ל שכתב "ותו דלא אמרינן דבהאי גוונא לא מפקינן ממונא מספיקא, כיון שהחוב הוא מבורר... "

והנה במקרה המונח על שולחננו, הצדדים חלוקים בטענותיהם האם הבעל עזב את הבית מרצונו החופשי כטענת האשה או שהאשה סילקה אותו מהבית כפי שטוען האיש, עוד חלוקים האם האם ב 7 חודשים האחרונים לפני "שנפרדה החבילה" לא היו יחסי אישות והם לנו ב 2 חדרים נפרדים באשמת האשה, כפי שטוען הבעל, שבתחילה היה צריך להתחנן לקיום יחסי אישות ולאחר מכן לא הלכה למקווה כי הייתה עייפה, או שהיו יחסי אישות רגילים עד החודש האחרון כדברי האשה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

אם כך הרי לפני ביה"ד ספק בעובדות שהיו בין האיש לאשה, ואף אחד אינו מספק ראיה או הוכחה לצד זה או לצד אחר, ובמקרה כזה האשה נקראת מוחזקת בכתובתה ולכאורה האיש צריך לשלם לאשה את הכתובה ואת תוספת הכתובה.

ב. תמיהות בטענות הבעל

אלא שיש לתמוה בטענות הבעל:

בדיון שהתקיים בתאריך 19.10.20 טען הבעל: "שאני הכרתי אותה היא הייתה אשה מאד מופנמת, היו לה כעסים מאד גדולים, ...הדיבורים שלה היו רק על כספים ..., היינו בערך שנתיים יחד קודם הנישואין.", וכן בדיון שהתקיים בתאריך 13.1.22 טען האיש: "המטרה שלה הייתה כנראה להתעניין בכסף שיש לי ... אבל אני הרגשתי משהו מוזר ...", ואילו בדיון בתאריך 13.1.22 טען האיש: "אחרי שנתיים אני הלכתי והצעתי לה נישואין במסעדה ... יחד עם חברים ... הפתעתי אותה...",

ולפני ביה"ד תמיהה גדולה, האם אדם שמנהל זוגיות עם אשה ומרגיש שהיא אשה מופנמת ועושה לו הרבה "ברוגז" ולפי דעתו האשה הייתה מתעניינת בכספו, ומרגיש "שיש פה דבר מוזר", וכן " הרגשתי שיש פה דבר לא בסדר", ובסופו של דבר אחרי שנתיים שמכיר את האשה היטב, מפתיע את האשה במסעדה ומציע לה נישואין, וגם לדבריו האשה לא ידעה על כך מאומה.

ותמיהה נוספת, בדיון שנערך בתאריך 19.10.20 טען הבעל: "היינו בטיפול זוגי אחד ... לא צלח ... אני לא רוצה ללכת ליעוץ זוגי ... אני לא רוצה כלום...", לשאלת ביה"ד לבעל: "האם אתה רואה נסיון לחשוב על יעוץ?" השיב הבעל: "שלילי ביותר, שום דבר",

ובדיון מתאריך 13.1.22 טען הבעל:

"היה פעם אחת שנפגשנו עם הרב... שקידש אותנו ישבנו אצלו ויותר לא היה שום פגישה איתו...,

ב"כ האשה: מי יזם את הפגישה לרב...?

הבעל: אני,

ב"כ האשה: ולמה זה לא המשיך?

הבעל: היא לא היתה מעוניינת, כל הזמן היינו בברוגז, ..."

וכך נראה מהתצהיר שהוגש לביה"ד מאת הרב, שבו הוא כותב שהיו מפגשים של הצדדים, אך הם הופסקו בגין סירובו של הבעל להמשיך אותם.

הרב לא נחקר על ידי ב"כ האיש בגין כך שהוא מקורב מאד לאשה (לטענת ב"כ האיש).

בדיון מתאריך 19.10.20 טענה האשה: "אני תמיד רציתי שלום בית, לא ויתרתי עד החרודש האחרון שפשוט אי אפשר היה לחיות", ובהמשך הדיון טען ב"כ האשה: "אם יהיה טיפול זוגי, והוא ישתנה, אז אין בעיה, אבל אם הוא לא מוכן אז אין מה לעשות...", וכן בדיון מתאריך 31.5.21 טענה האשה: "הוא סירב בכל תוקף לשלום בית".

אם כך נראה לביה"ד שסירובו של האיש בדיונים לנסות הליך של שלום בית וכן מכתבו של הרב סותרים את טענות האיש שכתב בכתב ההגנה שהוגש לביה"ד לפיו: "ובכל זאת הבעל עשה הכול כדי לקיים את חיי הנישואין שיצליחו..."

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ונראה לביה"ד שטענות האיש לפיהן רצה שלום בית, ולכן גם יזם מפגש עם הרב אך האשה סירבה לשתף פעולה, טענות אלו אינן להם בסיס, לעומת טענות האשה על רצונה להגיע לשלום בית (חוץ מהחודש האחרון), וכן מכתבו של הרב על סירובו של הבעל להמשיך במפגשים מדברים בעד עצמם.

ג. טענות הודיות בדבר נזקים שנגרמו להם מהצד שכנגד

טענות הצדדים וב"כ על עשיית נזקים הודית לא הוכחו בדיונים שהתקיימו בביה"ד, ואף כל צד, שטוען אודות הנזקים שנגרמו לו, אינו טוען שראה כיצד הצד שכנגד מזיק לו, אלא לכל צד יש הסתברות (אומדנא) שהצד שכנגד גרם לו לנזק.

טענות האיש על הנזקים שעשתה לו האשה כוללים: בגדי האיש, שעוני האיש, (הועלמו על ידי האשה) וכן חלק מהריהוט שנקנה מכספי החתונה, סך הכול 35,000 ש"ח.

טענות האשה על הנזקים שעשה לה האיש כוללים: זריקת נעלים ומלבושי האשה לפח אשפה, לקיחת תכשיטים, ניתוק חוטי חשמל, זריקת חלקים של מיקסר, סך הכול 8,200 ש"ח.

לטענות האשה על הנזקים אין ראיות. כך בדיון מתאריך 31.5.21 טענה האשה: "לא ראיתי, וכל הדברים שהוא עשה לי זה היה בזמן שלא הייתי בבית, ... הוא ניצל שלא הייתי בבית, ניצל את הרגעים האלה... הוא עשה את הדברים האלו כשלא הייתי נוכחת בבית..."

גם לטענות האיש על הנזקים אין ראיות. כך בדיון מתאריך 13.1.22 לשאלת ב"כ האשה: "יש לך הוכחות או קבלות על השעונים והמעילים?" השיב הבעל: "אין לי שום דבר... לא, היא לא גנבת, רק נעלמו לי דברים בשבועיים האחרונים..."

ד. סיכום ומסקנה

א. במקרה המונח על שולחנו של ביה"ד ישנו ספק בעובדות שהתרחשו בין האיש לאשה בתקופת חיי הנישואין, האם הבעל עזב מיוזמתו את הבית או שהאשה "סילקה" אותו, וכן האם כ 7 חודשים לא היו יחסי אישות בין הצדדים כדברי האיש, או שמא היו יחסי אישות תקינים ביניהם (חוץ מהחודש האחרון) כדברי האשה. האשה נחשבת מוחזקת בכספי הכתובה והתוספת, והאיש חייב לשלם לאשה את כתובתה והתוספת בסך 52,000 ש"ח.

ב. טענות האיש על כך שכבר הרגיש לפני החתונה שהאשה רוצה את כספו, וכן טענותיו שהיא אשה "עם כעסים מאד גדולים" והייתה עושה הרבה "ברוגז" לפני הנישואין, אינה עולים בקנה אחד עם העובדה שביום אחד הוא מפתיע את האשה במסעדה ומציע לה נישואין כשהיא אינה יודעת על ההצעה הנ"ל.

ג. טענות האיש שהיה ניסיון אחד (פגישה אחת) לשלום בית ולא צלח, כי האשה לא רצתה, וכן טענות האיש כי האשה סילקה אותו מהבית נראים כתמוהים, מכיון שבכל הדיונים הבעל סירב בכל תוקף לנסות לחשוב על "שלום בית", על פגישה עם מגשר, יועץ נישואין או רב המקובלים על הצדדים.

בנוסף, מונח תצהיר של הרב הכותב שהבעל לא היה מוכן להמשיך את הפגישות איתו ועם האשה, האיש בחר שלא לחקור את הרב כיון שהוא "מוכר כאדם המקורב מאד לנתבעת", עם זאת אמר האיש בדיון על הרב: "הוא דובר אמת, אבל זה לא נכון

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

מה שכתוב פה, ואני לא מקבל את זה", כך שגם האיש אומר שהרב דובר אמת אך התצהיר לא נכון, וכן האיש מסרב לחקור את הרב, למרות שהלך אליו (לדבריו) לפגישה אחת, והאשה לא רצתה להמשיך אלא הייתה "ברוגז". טענות אלו של האיש מעלים ספקות ותמיהות בדבר אמיתותם.

ד. תביעת האשה על נזקים של 8,200 ש"ח. תביעת האיש על נזקים של 35,000 ש"ח: אף אחד מן הצדדים לא הביא בדל של ראיה או הוכחה של נזקים אלו, לעומת הכחשת הצד מנגד. ניתן להעריך שיתכן שחלק מהטענות הרכושיות נכונות, אך אין לכך הוכחות מספיקות.

יש לצרף לכך את הספיקות לגבי הזכאות לכתובה ואת הביורור ההלכתי בדבר המוחזקות בכתובה. אך גם אם האשה מוחזקת בכתובה, עקב המחלוקות בדבר הזכאות לכתובה, יש מקום לתת לאשה את רוב דמי הכתובה ולא את כולם. כשמצרפים את כל האמור לעיל, נראה שיש להכריע לפי מעין פשרה ולקבוע חיוב כספי כולל מהאיש לאשה עבור כל התביעות ההדדיות כמפורט להלן.

מסקנה:

- א. האיש ישלם לאשה סכום של 35,000 ש"ח.
- ב. סכום זה מתחשב בחיוב הכתובה, שיש לתת לאשה את רובו הגדול, וכן הוא כולל חיוב חלקי עבור הנזקים שהאשה טוענת שעשה לה האיש, והוא כולל קיזוז של חלק מהנזקים שטוען האיש שעשתה לו האשה.
- ג. האיש ישלם את הסכום הנ"ל בתשלומים חודשיים של 2,500 ש"ח מידי חודש בחודשו שהם 14 תשלומים חודשיים.

הרב יאיר לרנר – דיין.

אנו מצטרפים למסקנת האמור לעיל.

הרב ירון נבון – דיין.

הרב יהודה שחור-אב"ד

פסק הדין:

- א. האיש ישלם לאשה בגין תביעתה לכתובה ובגין כל התביעות הרכושיות ההדדיות, סך של 35,000 ש"ח.
- ב. האיש ישלם לאשה את הסכום הנ"ל ב-14 תשלומים חודשיים שוטפים של 2,500 ש"ח. התשלום הראשון יבוצע בתוך 30 יום מיום מתן פסק הדין.
- ג. אין צו להוצאות משפט.

ניתן לפרסם את פסק הדין לאחר השמטת הפרטים המזהים.

ניתן ביום י"ב במרחשון התשפ"ג (06.11.2022).

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

הרב ירון נבון

הרב יאיר לרנר

הרב יהודה שחור - אב"ד

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה